

Vzpomínky Sibyly

Legends a mýty uchovávají mnoho pověstí dávných epoch. Přičemž tyto příběhy nebyly jen výmyslem, jak si zpočátku mnozí mysleli. Archeologové nacházejí stále více faktů, které potvrzují věrohodnost mnoha mýtů minulosti jako skutečných událostí.

Takové jsou legendy o Sibylách, zejména o Sibyle Kumské, které tvořily jednu z cihel v dějinách starověkého Říma.

Co říkají legendy?

A legendy říkají, že úplně první Sibyla Apollónova chrámu v Kumách dostala dar přímo od Apollóna.

Se jménem Sibyly Kumské je spojen také vznik velkého města - italského Říma, které se mělo stát hlavním městem celého západního křesťanského světa. Možná proto italští umělci (Andrea del Castagno, Rafael, Tizian, bratři Carracciové atd.) zobrazovali Sibylu Kumskou nejčastěji?

A ta historka je asi takováto. Princ Aeneas, který po pádu Tróje uprchl a vzal s sebou svého otce, malého syna a přeživší vojáky, se rozhodl odplout ke vzdáleným břehům Itálie. Během jeho dlouhého putování však zemřel jeho zbožňovaný otec, stařec Anchíses. A když Aeneovy lodě konečně dorazily k italským břehům, rozhodl se jít ke Kumské Sibyle, aby se dozvěděl o svém osudu a požádal o možnost spatřit svého otce, který odešel do říše mrtvých. Sibyla souhlasila, že Aenea zavede do říše pochmurného Háda, pod podmínkou, že hrdina přesně splní otcovy

pokyny. Mimochodem, tento příběh se stal základem básně „Aeneida“ římského básníka Vergilia.

Podle jiné legendy jiná Sibyla Kumská prodala Sibyliny knihy králi Tarquiniovi. Příběh vypráví o tragické epizodě, k níž došlo na počátku 6. století př. n. l. Tehdy ke králi Tarquiniovi Pyšnému přišla nejslavnější z Kumských Sibyl Demofila a nabídla mu ke koupi devět ručně psaných knih, v nichž věstkyně zaznamenali svá nejdůležitější proroctví o budoucím životě. Pravda, za tento soubor moudrosti si Demofila řekla o obrovskou sumu peněz. A Tarquinius odmítl - cena byla příliš vysoká.

Tenkrát rozzuřená Demofila hodila tři knihy do ohně. „Třetina moudrosti zahynula! - řekla. - Ale cena za zbytek je stejná!“ Tarquinius se ušklíbl: „Za šest knih nezaplatím tolik, co za devět!“ Nato Demofila chladnokrevně hodila do ohně další tři knihy: „Teď budeš muset zaplatit za tři knihy jako za devět!“ Vtom se otevřely dveře a jeho rádci se vrhli ke královským nohám: „Kup alespoň ty poslední knihy, můj pane!“

Tarquinius uposlechl prosby svých rádců a koupil zbývající tři knihy. První se skládala z proroctví Sibyly Kumské, druhá z předpovědí Albuney, nejslavnější z tiburtských Sibyl, a třetí z moudrých výroků různých Sibyl, které sepsali římscí bratři Marciusové. Avšak tyto informace o tom, co přesně v těchto knihách bylo, jsou známy pouze ze slov pozdějších pramenů. Co v nich skutečně bylo, už nikdo neví.

Tarquinius předal tyto tři knihy do římského Apollónova chrámu, poté se odebraly do Jupiterova chrámu na Kapitolu. Kněží těchto svatyní se ke svitkům chovali uctivě a s respektem, vynášeli je jen v případě krajní nutnosti, když bylo třeba jimi ověřit osud státu. Dokonce i v dobách impéria se s nimi tajně radili.

Bohužel, ve 4. století n. l. se vládci rozhodli podivné knihy spálit a založili v Jupiterově chrámu požár, v jehož plamenech rukopisy zanikly. Strážci knih se však se ztrátou nesmířili. Podařilo se jim z paměti reprodukovat a zapsat několik set výroků Sibyl. Následně z nich bylo sestaveno několik dalších svitků, které byly tajně používány až do 5. století n. l. V 6. století se však tyto svitky ztratily úplně - opět při požáru chrámu.

Všechny tyto legendy by tak zůstaly legendami. Ale už v roce 1932 byla nalezena málo známá, ale nejpůsobivější památka světa - jeskyně Kumské Sibyl. Je třeba říci, že Kum je celá podzemní říše, ale Jeskyně Sibyl v ní zaujímá zvláštní místo. Celá jeskyně, dlouhá 131 metrů, byla vytesána do skály. Zcela přímočará, končí malou síní se třemi výklenky, která byla domovem Sibyl.

Předpokládá se, že tunel vybudovali ještě staří Řekové a poté Římané ve dvou etapách: nejprve v 6. až 5. století př. n. l. vybudovali ve velmi tvrdé skále galerii a věštírnu a poté ve 4. až 3. století př. n. l. tunel upravili a

rozšířili. Pokud se však na jeskyni podíváte jako na celek, nemá s římským stylem nic společného, ale nápadně se podobá například tunelu, který vede ke slavné hrobce krále Pacala v mayské pyramidě v Palenque.

Lichoběžníkový tvar je velmi charakteristický pro nejstarší kamenné stavby rozesté po celém světě. Můžeme připomenout vstupy do etruských hrobek, megalitické zdi Inků v Cuzcu a Ollantaytambo a mnoho dalších příkladů.

Jeskyně dodnes skrývá mnoho nevyřešených záhad. Ani oficiální věda nedokáže vysvětlit, čím jeskyně vlastně byla a proč byla vytvořena v takovém tvaru.

Sibyla nebo Sibylly samotné s sebou také odnesly mnohá tajemství, vždyť v dlouhé historii tohoto místa jich bylo hned několik. Včetně záhadného vstupu do říše mrtvých a možnosti komunikace s mrtvými a toho, co bylo vlastně zapsáno v knihách Sibyl, a zda je pravda, že předpovídaly budoucnost...

S největší pravděpodobností se tato tajemství nikdy nedozvíme, snad lze jen doufat v nalezení věcných důkazů a artefaktů z té doby.

Dnes by se chtěla představit jedna z verzí příběhu o Sibylách, získaná prostřednictvím vědomého snění. Nepředstírá vědeckost a samozřejmě není určena skeptikům. Ale třeba někoho zaujme...

...Oranžový západ slunce se koupe v příboji a vlny tančí v krajkách na písku. A štíhlý cypřiš stojí mezi skalami a shlíží dolů na jejich mořský tanec.

Starobylé ruiny jsou porostlé silným břečťanem a po kamenné zdi se plazí divoké víno. Ošoupané schody se lesknou. Staletí je neušetřila. Vedou k tajemství kdesi dole do stínu stromů.

Ve skále je lichoběžníkový otvor a staletá tma skrývá mlčení. Klenby jsou nahoře seknuté a stěny jsou na dotek hladké. A stejně hladká je i podlaha, setřená staletími. Kameny jsou chladné a všude vládne tajemné přitnutí. Kam vede tato podivná chodba?

Náhle vše na okamžik ozářil jasný záblesk. A bílé světlo se rázem stalo neprůhledným...

Ted' se však podivně rozptýlilo, a dávný koridor osvětlovaly lampy na bronzových trojnožkách.

A starobylé kameny jako by byly čistší a bělejší... vyleštěné do lesku téměř jako zrcadla.

A kousek vpředu jsou slyšet hlasy. Tady je další otvor ve zdi a místnost. Oheň v trojnožce tančí na měděné míse. A před ní nějaká dívka v antickém oděvu tančí podivný tanec. Sněhobílé látky jí splývají na zem a svalnaté paže má zvednuté k plamenům. A prameny jejích ohnivých vlasů se vlní, odrážejí odlesky plamenů.

Najednou se přede mnou všechno zatemnilo. A všechno na okamžik zmizelo. Ale vtom slyším hudbu... odtamtud.

...Neexistují žádné nástroje. Ale sám Moudrý Apollón ráčí sám hrát na lyru.

Všechno, co bylo známo předtím, bylo zapomenuto, najednou jsem se ocitla v těle té dívky, a moje myšlenky nyní byly jiné, stala jsem se jí, a najednou jsem si na všechno vzpomněla.

Jeho tvář byla vidět v ohni. Sám Apollón hraje melodii na svou jemnou lyru. Melodii ohně, melodii Vesmíru... A zvuky života brázdí éter, a vyjevují z šera tisíce světů. Ale co chce vyprávět? Náhle se hlubinami vědomí rozlehl sladký hlas prázdnoty. Usmál se a řekl, aniž by roztáhl rty: *„V dalekých Delfách v chrámu Osudu jsme se již nejednou viděli... Má dcera Phemoneia mnohokrát říkala, abych tě poslal k branám Labyrintu...*

Vidím, že jsi opatrovala krystal, který jsem oddělil od delfského kamene a umístil ho zde v hlubině, u brány Labyrintu.

Od té doby se zde vtěsnala osada, která dostala název Kumy. Čas však letí dál, tvrdošíjně navíjí své svitky a přitom nikam neutíká...

Nepoznáš jeho běh, který je jen tanec iluzí.“

...Náhle se v Apollónově ruce zablesklo, a čas běžel pozpátku. V ohnivých plamenech se vznášely obrazy zapomenutých časů. A já si najednou vzpomněla na mnoho věcí, které jsem tu kdysi viděla, ale v jiném těle...

...Hle, ke břehu za bouře dorazila loď. Stěžeň má zlomený a plachta je svěšená. Je potrháná a spadla do vody. Na břeh tu vystoupili lidé. Všichni jsou vyčerpaní a dlouho unavení, určitě hledají úkryt.

Běžím ke břehu kamennou stezkou a látka se zachytává křoví... To jsou uprchlíci z daleké války. Viděla jsem ji skrze krystal.

...Trója, chudák Trója! Stala ses obětí zrady! A dřevěného koně přivlekli... žádostiví darů od nepřítele. Jaké šílenství! Bohové! Ach, Apollóne, jak jsi to mohl Heleně dovolit. Zlověstná Héra byla silnější! Ale už se stalo, není nikdo všemocný v proudu vesmírného bytí.

...A lidé zemřeli, a kameny nesoucí smrt teď leží u podnoží Tróje... (Viz téma: Trojská válka.)

A tak to uprchlíky zavedlo až sem, do mé samoty... Ano, to je Aeneas, trojský princ. Dostal se až k těmto břehům. A hrstka stárnoucích bojovníků a dospělý syn.

Ach, jak dlouho jsi bloudil... Krystal ukázal, že jsi svého otce pohřbil na Sicílii mezi skalami. Tam je také jeskyně Sibyly. Tam má sestra sloužit krystalu u brány Labyrintu. Těch bran je na Zemi několik. A tady za mou jeskyní je také jedna... Aeneasi, viděla jsem tvou milovanou Didó. Ty jsi odplul, ale ona nemohla žít... Vstoupila do ohně, probodla se mečem, aniž by věděla, že tím události nelze změnit... Ale vždyť také uměla číst v krystalech... A viděla, že by mohlo dojít k válce mezi jejími a tvými potomky, tady v této zemi. Mezi Kartágem a Římem... I když Řím ještě nebyl postaven.

...Varianty, varianty událostí... Možná se to nestane?

Přestože bohové svůj plán už kdysi utkali.

Ale jak je to možné? Ach, Apollóne! Proč hudba sfér zpívá o něčem jiném? Proč Vesmír říká, že my všichni si musíme vybírat, a ne bohové všechno rozhodovat? To je nějaký podvrh... Ačkoli je to tak, to jenom má mysl opět sprádá labyrinty. Existuje pouze jedna varianta, a bohové s tím nemají nic společného. Éter sám tká předivo univerza.

Ano, vzpomínám si, jak Apollón říkal, že příšery temnoty z propasti vesmíru drží svět ve svých rukou a ty, kdo si zde tvrdošíjně říkají bohové, také zlákali do svého zajetí. Oni všechno diktují, poslové Nibiru, jak jí říkají na Východě, ale my jí říkáme Nemesis. A války bohů jsou zde lidem nepochopitelné. Jen v Tobě, Apollóne, je naděje, ty jsi nás naučil dívat se do krystalů, jimž zde říkáme orákula.

Plán dávných démonů z Nemesis starověký Zeus tvrdošíjně vykonává, poslouchaje vetřelce z propasti. Proto tě, Aeneasi, poslal do těch končin.

...S čím jsi přišel teď? Abys spatřil jeho plán, nebo abys spatřil pravdu...? Sám neznáš odpověď. Dokážeš to rozlišit? Chceš spatřit svého otce, ale budeš muset spatřit ještě i ji, Didó, kterou jsi zradil podle Diovy vůle. Eh, kdy se lidé naučí rozhodovat sami za sebe, místo aby poslouchali bohy a konali podle příkazů?

Nu, pojďme, všechno uvidíš a sám si vybereš, i když nyní tvůj výběr už není velký, v tomto století, a historii píší oni - ti vetřelci z Nemesis rukou Dia a Héry... A pýcha bohů tančí při flétně králů z Nemesis...

...A najednou jsem si vybavila, jak jdeme k bráně Labyrintu. Ještě Diův dědeček ho stavěl s Asury z dalekého severu... Země bohů Atlantida tehdy vzkvétala a Borea byla tvou rodnou zemí, Apollóne (viz téma: Labyrint Mínótaura - technický portál).

Prastarý mechanismus všech časů a prostorů je stále živý. Labyrint nám ukáže mrtvé... Pokud se jejich duším nepodařilo opustit Hádes a znovu najít tělo na Zemi. I když jsem viděla duše, které v Hádu nežijí, je možné s nimi mluvit i tam, přicházejí tam jinou cestou a je třeba otevřít jiný portál... Pokud se však již vtělily do pozemského těla, není možné je vidět branou Labyrintu...

Hluboké chodby mého útočiště vedou k jednomu ze vstupů do Labyrintu. Stačí stisknout páku a prastará deska, kterou před Atlantány postavili tvoji předkové, borejší Asurové, ó Apollóne, otevře vchod k bráně do Labyrintu, v němž strádal Mínótaurus.

...A jsme tady, a ještě několik dalších kamenných pák. Ty jsi mě naučil, ó Apollóne, jak otevírat portál. Desky monumentu jsou těžké... vždyť ne každý atlet je zvedne... Musela jsem se tu dlouho učit, abych našla sílu v rukou... Stavěli je obři...

...A tak bloudíme Hádem. A ohnivá láva teče podzemní řekou. Proudí i tady v našem světě, její cesta vede k Vesuvu... Ale celý prostor je tu jiný, my vidíme ty, kdo jsou tady v Hádu, oni vidí nás, ale nikdo nás tam nemůže odtáhnout, pokud byl portál správně otevřen, a jestli ne, bohužel, není cesty zpět a my se nemůžeme dostat ven mezi živé. Naše těla zmizí, rozptýlí se na prach a naše duše padnou do zajetí Hádu, jestli nedokážou překonat strach, který tu může okamžitě vtrhnout silou prastarých bariérových zařízení.

Aeneasi, neboj se démonů Hádu. Strach strhne Apollónovu ochranu. A ty půjdeš za svým otcem. I když je to tvoje volba, varovala jsem tě.

Tady je tvůj otec! Chtěl jsi ho vidět, ale je s ním Didó! I když se nebudu plést do rodinných záležitostí, ale pamatuj, že strach a hněv, zoufalství, zklamání a pýcha, žárlivost a touha, sklíčenost a chamtivost strhnou Apollónův závoj a ty skončíš navždy v Hádu!

...Ale dokázal zkrotit své emoce a vrátil se k bráně portálu, ačkoli jsem myslela, že se ho už nedočkám...

On však odešel utvářet svůj osud z vůle Dia, z vůle těch, kteří Diovi vládli...

A odešel psát historii někam daleko, a mocný Řím byl stále zřetelnější v záři krystalu, kterému říkáme Orákulum. A vida, už stojí... A já se za tu dobu nejednou musela vydat do Apollónova příbytku, zanechajíc své tělo bezduché. Smrt těla je nevyhnutelná... a prach se nestává duchem. V duchu se však znovu vracíme, získáváme zde nová těla.

...Ach, Apollóne, proč si to všechno vybavuji, proč...?

My tady jsme vždycky zapisovali do knih tvoje učení... zapisovali jsme to, co jsme viděli v Orákulu, v onom krystalu. Měli jsme pomáhat žijícím radou v rozličných situacích. A co nejlépe chránit svět před válkami a konflikty. Proto jsme vládcům Země říkali, co by se mohlo v příštích letech stát, kdyby udělají to či ono.

Nikdy jsme neříkali, co přesně se stane. Protože žádná budoucnost neexistuje! Existuje pouze mnoho jejích variant. A v krystalu lze vidět jen jednu z nich. Ach, Apollóne, vždycky jsi učil, ano a já sama vím, že existuje jen jedna varianta, ale lidé nevěří a říkají, že všechno je z vůle bohů, že jak bohové chtějí, tak i udělají, co nařídí, musíme my udělat...

...A neustále se zde vyskytují nedovolené projevy zatemnělých otázek pro sebe sama.

Ptát se na budoucnost však éter nedovoluje. My ani nikdo jiný na to nemůžeme dát odpověď. Vždyť vše je ve variantách a každý musí učinit výběr. A pokud zde popíšeme variantu, není možné provést volbu... A porušení tohoto zákona blokuje toky éteru a obrací je naruby, čímž vytváří program v prostoru. Ale to vše bude těžkou zátěží na ramenou tazatele a ponese ji po staletí a po celou dobu svých temných inkarnací. A toto břemeno mu přinese jen utrpení, neexistují žádné výmluvy... neplet' se do toho, co neznáš, a nežádej o nepřijatelné prosby...

Jak se opovažuješ ty, příchozí, ptát se Orákula, žádat v éteru nebo u bohů o štěstí, když jsi někomu způsobil neštěstí? Nepamatuješ si, jak jsi žil v minulých inkarnacích a co jsi komu zanechal... ba i v tomto životě těla jsi cestu komu zkrátil. Stále však myslíš na sebe, a tím kolem sebe splétáš kokon ze zatemnění a okovů, a tak si pevně vážeš uzly odplaty. Ale jako moucha v pavoučí síti bojuješ zase o svůj život, a o sebe a za své... aniž vidíš, jak kolem ničíš život nebo naděje bytostí, jako jsi ty...

Nikdo nemůže dát štěstí někomu, kdo tak uvízl v poutech nevědomosti. Ano a stejně, vždyť ono nejde dát nikým! Přichází k těm, kdo si uvědomili, že myšlenky a činy by si měly dávat pozor, aby pavučinou okolností neškrtily nikoho kolem sebe a aby nestavěly své štěstí na kostech druhých.

Je tu veliký meč spravedlnosti, který dopadne všude na každého. A povstane z každého impulsu éteru... Ty o něm v hloubi sebe víš, a tvá hlubina je svědomím... Neskrývej ji v hlubokých záhybech svého oděvu a sám se před ní neskrývej, neboť je to všechno marné.

Jakmile ho však vymýtíš, sám upadneš, obrátíš své vědomí vzhůru nohama a proměníš se v démona na věky... Takové jsou vlastnosti univerza a nikdo je

nemůže změnit. Vždyť pokud se někdo i pokusí vše změnit, svět navždy zanikne a s ním i ten, kdo ho chce změnit. To všechno proto, vždyť i on je jeho součástí, tohoto světa. Pokud svět zničí, zmizí i on sám jako jeho kapka, která se v něm projevuje.

...Ale kolik takových, zahalených nevědomostí duší sem přichází, ptají se... Ptají se na sebe, na to, kdo jsou a jak jsou velcí, jak mohou naplnit svůj osud, pro co se narodili na tento svět a jaká budoucnost je čeká...

Ale nelze to říkat, i když to vidíš... Nelze v srdci zažehnout plamen pýchy. I když je žhavý sebeobdivem, i když doutná a ničí ducha, z vědomí bezcennosti jejich poslání a všednosti jejich života, určeného jen k rozvazování uzlů v pokorné existenci rodinného života.

Kolik sem přichází těch, kteří hledají podporu a sami nechtějí rozhodovat o tom, o čem mají rozhodovat pouze sami. A ptají se: mám udělat tohle, nebo ne... Ale je to jejich vlastní rozhodnutí, ale chtějí, aby někdo rozhodl za ně a aby to udělal správně...

Neexistuje však nic správného, ale pouze volba toho, ke komu tato situace přišla. Jeho volba... tvoje volba, ó ty, který ses sem přišel ptát! Ale to není na Vyšších silách, aby ji učinily, nýbrž na tobě! Jsi to ty, komu životní situace položila z éteru otázku, aby ses rozhodl, rozuměj! A ty přicházíš znovu a znovu s žádostí rozhodnout se nebo poradit... A znovu, aby ses vyhnul odpovědi a vyřešil problémy sám... Nu, rozhodnutí je na tobě, jinak zase přijde otázka a zase přijde problém, a to už bude těžší... Protože éter, Vesmír čeká na volbu od tebe... a jen od tebe! Jen ty můžeš učinit rozhodnutí a volbu, a pouze ty! A ne to, co ti poradilo Orákulum... A ani tvé peníze ti nepomohou poprosit o radu, jen padlí duchové, nacházející se v těle kněžek a kněží, mohou oklamat Orákulum a dát radu za peníze... A pak oni sami odejdou do Hádu a ještě níže... Nechceš ani sám přijít na to, proč se cítíš špatně a jaké tvé skutky a myšlenky ti škodí. Ale to si opět musíš uvědomit jen ty sám a je to jen tvoje lekce, ne lekce Orákula a Sibyl.

...Odpovídáním na neoprávněné žádosti a otázky, sám padáš a ničíš duši toho, komu odpovídáš... Proto je lepší smrt mečem hlupáka u moci, který klade takové otázky, než taková odpověď...

...A to, co si vybereš, rozhodne o tvé budoucnosti, ne Orákulum! Orákulum vidí jen varianty, a ty tam jsou všechny, ale nemá smysl se na ně ptát. Vždyť už je všechny znáš. A prostě se ptáš tak či onak. Ptáš se proto, abys našel tu jedinou. A to není přípustná otázka. Co si sám vybereš, to také dostaneš. A lze pouze říci, že pokud si vybereš toto, budeš mít toto, a pokud si vybereš něco jiného, budeš mít něco jiného, a pokud si vybereš něco třetího, budeš mít něco třetího. Ale je na tobě, aby sis vybral a rozhodl se sám!

A někteří přicházejí ve své nedůvěře prověřit Orákulum... a ptají se ho, co sami vědí i bez otázky. Prý odpověď bude správná, nebo špatná. A já na takové otázky nebudu odpovídat, a Orákulum nikdy neodpoví, jako krystal, v němž je vidět

všechno... Protože ten, kdo přichází s otázkou, chytračí a Orákulu nedůvěřuje. A když nedůvěřuješ, tak se na nic neptej, ale jdi svou cestou, kam jsi šel...

A pokud můžeš získat odpovědi na své otázky od kurýra z dalekých zemí, také nechod' k Orákulu. Není tu proto, aby dal odpovědi na každou zvědavost.

A pokud je v tobě touha chlubit se svým věděním a vydávat za své vědění, které přichází z éteru nebo skrze Orákulum, pak ti vědění nebude dáno a tento paprsek se přeruší... Zázraky a superschopnosti nelze předvádět kvůli marnivosti nebo zlatu, to dělají služebníci temnoty. A pokud někdo kvůli tomu začne využívat sílu Orákula nebo samotné proudění éteru, okamžitě padne i se svým duchem do světů démonů. A jakmile se zde jeho tělo opotřebuje, odejde do světa hlubin úplně.

Jestliže však někomu najednou začnou přicházet odpovědi na všechny nepřipustné marnivé otázky, nebo o budoucnosti, nebo jsou dány superschopnosti k marnivosti a lstivému podvodu a pozemským výhodám, k získání zlata a slávy, tyto odpovědi nejsou posílány éterem univerza! Ne! Jsou posílány křivými zrcadly Nemesis, aby zachytily duši toho, kdo je v pokušení klást nepřipustné otázky a ptát se na nepřipustné věci.

Ti, kteří žádají nespravedlivé žádosti: odstranit soupeře a soupeřky, nebo darovat zlato a vzít ho jiným, žádá o smrt a zlo ne podle skutečné spravedlnosti, ale ve svém zatemnění a sebe sama, ti, kteří žádají zbavit se toho, co kdysi způsobili jiným, k těm přicházejí démoni a plní jejich prosby, ale platbu od nich vezmou ve chmurném Hádu, proměníce je v padlé entity a své otroky.

Každý sem přichází a ptá se na sebe jako na tělo, bohužel... A ptá se na zlato a na záležitosti svého života, a na své tělesné zdraví... Ale vždyť ani tyto prosby nejsou přípustné... Tělo a světský život jsou jen kulisy a hliněná maska epické divadelní hry, v níž každý prochází zkouškami ducha, ale každý hraje roli sebe sama. A existuje volba změnit svůj postoj k situacím a kulisám, a to nakonec mění i kulisy samotné... Tělesnost je pouhou kulisou. A změní se, změníš-li se uvnitř.

A prahnutí po bohatých scénériích a světské pohodě, bohužel, vede k pádu ducha prakticky vždy... Ale lidé si to přesto přejí, zapomínajíce, že hra má tendenci skončit, a všichni se rozcházejí domů takoví, jací jsou, ne v maskách...

Ptát se zde prostřednictvím Orákula na události odehrávající se v divadle je přinejmenším pošetilé, neboť je to pouhé divadlo a pouhá hra. Orákulum tedy nebude odpovídat seriózně a ukáže ti celou hloupost otázky tak, jak je... Takže není třeba se urážet, když je odpověď najednou absurdní... Má tě probudit, abys procítl, a pokud to nedokážeš, půjdeš dál, kam jsi šel...

Pouze na duchovní a vědomé otázky dává éter pravdivou a skutečnou odpověď. A tato odpověď se ozve ve tvém nitru, jsi-li připraven ji slyšet...

A tehdy, až si to uvědomíš, to osobní tě už vůbec nezajímá... neboť vše se odevzdá vůli toho, jak to má být, takže na tom nezáleží.

Ale zajímají-li tě osobní záležitosti a není-li ti jedno, co se s tebou stane, proud éteru se vůbec nedostaví a Orákulum neodpoví... Jenom temná zrcadla Nemesis a entit tě mohou ulovit a začít vysílat a ukazovat ti, co chtějí, abys rychleji spadl do jejich sítí a stal se jejich potravou tam, za hranicí temného Hádu.

...Ale tady v našich útočištích nás nikdo neposlouchá. Nazývají nás Pýthiemi, Sibylami a přicházejí sem jen proto, aby se dozvěděli svou budoucnost, a když jim řekneme, že ta záleží na nich samotných, nikdy to nechtějí slyšet!

Lidé se nikdy nechtěli rozhodovat sami... Ach, Apollóne, vždycky jsi nás učil, abychom lidem pomáhali rozhodovat se sami! Chtěl jsi, aby naše rady vedly lidi k tomu, aby sami přemýšleli a rozhodovali se! Já to vím.

Vždyť jsme ani nesměli podrobně popsat to, co se jasně vidělo v těch variantách budoucnosti. Jinak bychom narušili strukturu Vesmíru... Není možné, aby duše věděly, co lze změnit, aby si představovaly budoucnost jako neměnnou! Nelze jim brát svobodu volby. Psali jsme to v knihách, jsme kněžky Orákula.

Pokud řekneme, co se někomu možná přihodí, porušujeme tím mnoho vesmírných zákonů. Vždyť to, co bude, vždy úzce závisí na myšlení a jednání toho, s kým to bude. A pokud mu to řekneme a on poté nic neudělá a prostě bude čekat, pak jeho činy, které by vedly k výsledku, jenž byl viděn v krystalu, vypadnou, zmizí z pásky času. A tato varianta se jemně rozplyne a proroctví se nenaplní. A naopak, začne-li člověk dělat něco jiného, může to také změnit běh událostí, a spatřená varianta opět zmizí a proroctví se nenaplní.

Proto jsme nikdy neprorokovali v pravém slova smyslu. Dávali jsme pouze rady pro tu či onu epochu v budoucnosti, pro ty varianty budoucnosti, které se nám podařilo zahlédnout skrze krystal Orákula.

Rady byly vždy zahaleny do poezie, aby se lidé mohli sami rozhodnout, jak jednat. „A když půjdeš doprava, uvidíš tohle, a když půjdeš doleva, uvidíš druhé, a když půjdeš přímo, stane se třetí, a když půjdeš nazpět, stane se čtvrté, a když zůstaneš tam, kde jsi, stane se páté.“

Takové skazy jsme psali pro panovníky i pro ty, kteří nás žádali o radu... říkájíce varianty, ale neukazujícíce přímou cestu...

Vždyť ty sám jsi nám často vyprávěl takové recepty pro lidi, ó Apollóne, a my jsme je po tobě pouze zapisovali... a předávali lidem... A jenom tady v Kumách bylo devět tlustých knih... v době, kdy jsem se sem znovu inkarnovala, abych zde za časů Tarquinia přijala službu.

Vzpomínám si, ó Apollóne, vzpomínám na ty dny. Byla jsem už stará. Když za mnou přišel Tarquinius a žádal všechny knihy Sibyl. Kolemjdoucí mág mu řekl, že se v knihách dozví pravdu a jeho potomci už nikdy nebudou zápasit s tím, co v dané situaci dělat.

Ale Tarquinius byl chamtivý. Jeho lidé často okrádali i sousední kraje, a zemědělce přemrštěnými daněmi obírali. A odebrané obilí pak prodával třikrát draž do jiných zemí, čímž mnohé vesnice odsoudil k hladu.

Tehdy jsi ty, ó jasný Apollóne, postavil v jeskyni neprostupné pole, obranu, a Tarquinovi vojáci nemohli knihy odnést. A řekl jsi mně, Demofile, jak se mi tehdy říkalo helénsky, a borejsky Ludamile, neboť jsi nás při zasvěcení ohněm všechny pojmenoval borejskými jmény, a řekl jsi, abych knihy prodala Tarquinovi, jak on pro svou chtivost zlata všechno prodával...

Bylo nám tehdy divné, jak je možné prodávat vědomosti dané shůry za pomíjivé zlato, které si nikdo nemůže vzít do vyšších světů...

Ale ty jsi byl moudrý, ó Apollóne. Zkoušel jsi Tarquinia i nás všechny. Vždyť jsme věděli, že lidem nelze radit za jídlo a šaty, abychom nežili v jeskyni, ale v krásném domě. Všechny jsme věděly, k čemu vede záměna ohnivého, duchovního poznání za požitky hmotného světa. A pak jsi znenadání řekl takovou věc, ó Apollóne.

Ale tenkrát jsem té zkoušce porozuměla, a Tarquinius se ukázal před věčností v celé své „kráse“.

Nechtěl ty knihy koupit, a tak jsem tři z nich spálila, jak jsi řekl, a znovu jsem řekla stejnou cenu za zbytek, a opět nechtěl koupit, ačkoli tam už byly rady týkající se jeho doby. A pak zůstaly tři knihy o radách vzdálených, ale ti vládci blízcí si mysleli, že se v nich píše o životě po Tarquinovi a že by v nich mohla být proroctví o novém králi... A po svém přemluvili Tarquinia, aby ty knihy koupil kvůli jejich vlastnímu prospěchu.

A potom, když jsem obdržela zlaté mince, vešla jsem do Labyrintu k ohnivé řece a utopila zlato v tekoucí lávě... Tak bylo třeba učinit, a ty jsi to ode mne očekával, ó Apollóne.

A vědomosti nebyly vyměněny za světské statky, a bylo vyplněno to, co bylo souzeno...

A mnoho lidí v okolí tehdy reptalo, že jsem nedala zlato chudým a nenasytila žebráky. Není však možné vyměnit věčné za dočasně pomíjivé, neboť chudoba je dočasná, tak jako sám život v těle je dočasný a podobný jiskře, ale vesmírné poznání je věčné, a pokud se energie věčného poznání nahradí pomíjivým, svět se stane temným, a Vesmír se ponoří do temnoty těžkých energií...

...A roztavené zlato se vrátilo do přírody, kde ho lidé vytěžili, a nestalo se nositelem jejich pomíjivých tužeb po pozemských statcích...

...Ale najednou se mi před očima znovu roztančil oheň... A moudrý Apollón se pořád směje... A jeho oči pronikají naskrz...

„Ano, v posledních knihách se mluvilo o těch, kteří přišli z Nemesis, aby zotročili lidi lidskýma rukama...“ Najednou se proneslo uvnitř vědomí. *„A byly tam rady mnoha králům na dlouhá staletí a tisíceletí a římscí vládci přemýšleli - hádali, co by*

to mohlo znamenat, ale nic nepochopili, uchovávali knihy, a pak je i spálili na příkaz poslů těch samých vetřelců z Nemesis.

Nikdy se jim je nepodařilo rozluštit. Čas však plynul velkou řekou. A lidé vždy čekali a čekají na přesné pokyny zvenčí, co mají dělat, nebo ještě jednodušeji, na přesný program toho, co se stane. Jsou připraveni i na nevyhnutelnost událostí, jen aby se nemuseli sami rozhodnout a učinit volbu!

Vždycky ve všech dobách lidé dychtivě čekali na předpovědi, jako by nikdo nechtěl žít, ale chtěl jen poznat konec divadelní hry zvané Život a odejít co nejdříve do zapomnění!

Ale život je poskytován jako proces, jako lekce, ne jako představení na divadelních prknech se svým hotovým, předem napsaným koncem. To je zákon Vesmíru. A teprve představitelé démonických světů temnoty, využívající neodbytné touhy nevyvinutých duší vědět, jaký bude konec děje, začali psát své programy rozvoje civilizace, předávající je prostřednictvím svých poslů, které také začali považovat za proroky.

A nesčetné množství takových proroků ve všech dobách přivolalo temné časy. Proroci bezvýznamní i proroci velcí, věštci a jasnovidci, někdy otevřeně, jindy zahaleně a zašifrovaně předepisovali a předepisují do světa programy vetřelců planety, týčž Anunnaki z Nemesis či Nibiru, jak se jí říkalo na Východě, o nichž tu již mnohokrát byla řeč (viz další témata).

...Moudré vlastnosti Vesmíru, nazývané jeho zákony, okamžitě přerušují přímé předpovědi, převádějící je do kategorie neuskutečněných. Ty zahalené a zašifrované však slouží jako program pro síly temnoty. A mnoho takových proroctví je zašifrováno v Knize knih. A ten kdo poslouchá, ten mě uslyší, ale kdo neposlouchá, neuslyší...

A až dosud se podle plánu předepsaného proroctvími v ‚zaslíbených zemích‘ snaží vetřelci světa a jejich vyvolený národ přetvořit události současnosti. A vhánění do rámců svých programů, provádějí rituály popsané v proroctvích a speciálně pro tento účel vypěstovali červenou krávu a chtějí postavit svůj Třetí chrám a dosadit nad celou Zemí svého vládce přímého zástupce od vetřelců z Nibiru - Mashiacha, služebníka Lucifera a sil antisvěta. A dokonce se podařilo bestii z pekel znovu vytvořit v soše a spoutat k ní pomocí magie duchy temnoty, aby sehráli hru ‚Apokalypsa‘.

...Ale ne všem plánům je souzeno se naplnit, a v dálce se blýská a hřmí... A hra se možná neuskuteční... Přinejmenším ne tak, jak režisér zamýšlel...

A v knihách Sibyl byly rady v tomto smyslu, byly tam rady pro vaše dny, jenže v době Říma nikdo nechápal, o co jde..."

Apollón rozvinul dlouhý svitek a začal číst. Bylo v něm napsáno to, co bylo zapsáno v poslední knize Sibyl.

„Vy, kdož nasloucháte těmto rukopisům - nevěřte proroctvím a předpovědím! Ve vašich dnech totiž žádná proroctví o budoucnosti od světlych sil neexistují, neboť všichni praví poslové Světla vědí, že budoucnost jsou jen varianty a že budoucnost píšete sami svými myšlenkami a činy v každém okamžiku svého bytí.

Ti, kdož tvrdí, že spatřili budoucnost, jsou šarlatáni nebo poslové temných sil, vykonávající temné poslání a vytvářející programy potřebné pro vetřelce světů.

Vy, kdož nasloucháte těmto rukopisům - nevěřte v ‚poslední dny‘. Poslední dny a ‚konec světa‘ neexistují. Jelikož život je věčný a nekonečný! Víra v poslední dny vaší civilizace je může vytvořit, strach pomáhá realizovat to, co temní vetřelci světů plánují a dává jim nevýslovnou moc.

Vy, kdož nasloucháte těmto rukopisům - slyšte skutečné bohy, kteří byli vždy s vámi, naslouchejte jim svým srdcem a nehleďte jejich vedení ve starých knihách, které byly napsány pod diktátem vetřelců nebo později pod jejich diktátem přepsány. A buďte schopni svým čistým srdcem rozlišovat mezi lží a pravdou, a ne pýchou na sebe, svůj rod a svůj národ, ponižovat ostatní národy. Toto rozdělení totiž na Zemi přinesli temní vetřelci, kteří chtějí tímto způsobem vládnout světu.

Vy, kdož nasloucháte těmto rukopisům - rozlišujte pravé bohy od falešných a snažte se vidět falešné proroky. Je to však možné vidět jen vědomím vyspělým, ne očima dítěte, které vidí jen sebe samé a své potřeby a nedokáže vidět důsledky a předpoklady různých událostí ani to, komu co prospívá, k čemu vás vlastně vyzývají. Dítě to nedokáže vidět, vidí jen vnější přitažlivost a své osobní touhy, touhy svého pomíjivého těla, které mu vetřelci slibují uspokojit. A sáhne po zářivé hračce, ale naplněné jedem, a nabídne ji každému ke hře, v nevědomosti dělajíc hrozné věci...”

Tak pomalu promluvil, zatímco plameny dál zuřivě tančily v měděné misce. A v tom ohni je už vidět rudé svítání, a štíhlý cypřiš, a vlny na písku i prastaré schody, ošoupané nohama těch, kteří chtěli vědět...

Zapsala Valeria Kolcova 02.11.22